

bestemmelsen refererer sig hertil, naar 2det og 3die Stykke trækkes sammen til eet Stykke, og saa Straffelovbestemmelsen staaer i dette samme Stykke, end naar man danner tre Stykker, nemlig foruden det nuværende 2det og 3die Stykke af Paragraphen, et fjerde nyt Stykke af sidste Linie i Udcastets § 11. Derom troer jeg ikke, der kan være nogensomhelst Tvivl. Men jeg mener fremdeles, at det er aabenbart, at naar jeg siger: „Den, der anholdes, kan fordrø, at vedkommende Politimand skal erhverve saadan Dplysning“ — nemlig angaaende Navn og Bopæl — „med Hensyn til de tilstedeværende Personer eller enkelte af disse,“ saa er dette i Realiteten det Selvsamme, som det har været tilfaldet at sige i Udcastets § 11, 3die Stykke første Punctum, der lyder saaledes: „Saadanne Dplysninger kan ogsaa med Hensyn til enkelte Personer den, der anholdes, forlange igjennem vedkommende Politimand“. Grunden til mit Redactionsforslag er, som bemærket tidligere, for det Første den, at jeg anseer det for rigtigere og naturligere at sætte Subjectet „den, der anholdes“ først i Sætningen, — det er imidlertid en Bagatel — men dernæst for det Andet, at det staaer uklart i Udcastets § 11, hvad det er for Personer, man har for Die. Det hedder, at Dplysninger kunne forlanges med Hensyn til „enkelte Personer“, men hvad er det for enkelte Personer? Det forekommer mig ikke, at det kan være tvivlsomt, at dermed sigtes til de Personer, som ere tilstede ved Anholdelsen, og hvis Vidnesbyrd det kan være magtpaaliggende at sikkre sig; men hvorfor da ikke sige det? Vil man iøvrigt ikke gaae ind paa mit Vædringsforslag, er det Noget, hvorpaa jeg lægger overmaade ringe Vægt; jeg tvivler ikke paa, at Meningen af det omtalte Stykke nok vil kunne forståes, navnlig efterat Opmærksomheden har været henvendt derpaa. — De væsentligere Forslag ere jo de, jeg har stillet til § 8. Jeg skal nu først med Hensyn til disse Vædringsforslag bemærke, at jeg ganske kan tiltræde, hvad der er udtalt særligt af den ærede Udfører, til hvis Udtalelser jeg fornemmelig skal holde mig, om al Politiets hele Optraeden for en væsentlig Deel maa være en Conduitesag, og at det er umuligt i bestemte Regler at stille nøiagtige

og udtømmende Begrændsninger op for, hvad Politiet kan gjøre, og hvorledes det skal optræde, idet det maa komme meget an paa dets Conduite. Jeg maa fremdeles slutte mig til, hvad der idag er blevet gjort gjældende af det ærede Medlem fra Odense (Koch) om, at man maa være meget vaerksom med for stærkt at indsnævre Politiet, saaledes at det vilde kunne blive hemmet i sin Virksomhed paa en for det Almindelige uheldig Maade. Dette anerkjender jeg saa fuldt som han; det er min Mening, at det er i høi Grad ønskeligt for det hele Samfund, at man i Forbindelse med et nidkjært tillige har et kraftigt og dygtigt Politiet, men paa samme Tid, som jeg erkjender dette, kan jeg ikke fravige den Overbeviisning, at det vel maa siges at være rigtigt saavidt muligt at opstille bestemte Regler for, hvor vidt Politiets Magt og Myndighed gaaer. Jeg har den Tro, at man ved at opstille saadanne bestemte Regler er saa langt fra at lægge en Hæmsko paa Politiets Virksomhed, at man tværtimod der ved støtter Politiet. Det, som er til Hinder for Politiets Virksomhed, er, som det meget rigtigt blev fremhævet af den ærede Rigsdagsmand for Odense, om der skulde uddanne sig den Anskuelse, at Politiet optræder vilfaarligt og efter Lune. Jo mere det derimod kommer til at staae klart for Befolkningen, at Politiet er undergivet bestemte Lovregler, som det har at følge, jo mere det erkjendes, at disse Regler ere foreskrevne i Loven med tilbørligt og skyldigt Hensyn til den Enkeltes Frihed, destomere vil der udvikle sig i Befolkningen en Anerkjendelse af, at Politiet har en smuk og gavnlig Opgave at løse, destomere vil det gaae op for de enkelte Medlemmer af Befolkningen, at det ogsaa er deres Opgave at støtte Politiet i dets Virksomhed, en Virksomhed, som er til det Heles Bedste. Derfor troer jeg, at det virkelig maa være en Opgave at sætte ind i Loven Regler, som nærmere bestemme og begrænse Politiets Myndighed, navnlig altsaa ogsaa Grændser, over hvilke Politiet ikke bør kunne træde. Dette har man jo da iøvrigt ogsaa erkjendt, ikke blot i det Lovforslag, der foreligger, men ogsaa i Loven for Kjøbenhavn af 11te Februar 1863, som